

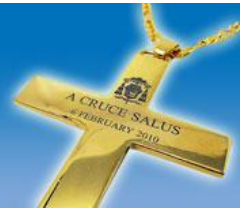
วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 14 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 8 กรกฎาคม ค.ศ. 2012)

พี่น้องที่รัก ดังที่เราทราบกันดีคุณนี้เป็นยุคทองของวงการฟุตบอลสเปน หลังจากก่อนหน้านี้ไม่กี่ปีทีมชาติสเปนได้แชมป์ยุโรปและแชมป์โลกซึ่งเป็นสองถ้วยใหญ่ในเวลาไล่เลี่ยกัน เมื่อเร็วๆ นี้ทีมชาติชุดเดียวกันนี้ก็สามารถรักษาแชมป์ยุโรปไว้ได้อย่างเหนือชั้น ถ้าใครดูโทรทัศน์ ก็คงเห็นว่าเมื่อนักฟุตบอลที่เพิ่งคว้าแชมป์ยุโรปสมัยที่สองติดต่อกันกลับสเปน ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา พร้อมกับผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง พวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างวิโรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ทั้งประเทศจัดงานฉลองให้พวกเขา เป็นงานฉลองที่เต็มไปด้วยความสุขและความชื่นชมยินดี พอมั่นใจว่าชาวสเปนทุกคนภาคภูมิใจในตัวนักฟุตบอลทีมชาติชุดนี้ของพวกเขามาก

แต่เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ “ถิ่นกำเนิดของพระองค์” (มก 6:1) ทำไมชาวเมืองนี้ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านแท้ๆ ของพระองค์ จึงปฏิเสธพระองค์? แน่نون พวกเขาได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับการเทศน์สอนและอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ทรงกระทำที่กรุงเยรูซาเล็มและตามหัวเมืองต่างๆ แม้แต่ในศาลาธรรมที่เมืองนาซาเร็ธเอง พวกเขาก็นึกถึงสิ่งในปรีชาญาณของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ใช่วีรบุรุษของพวกเขา พระองค์ทรงเป็นอะไรที่มากเกินไปกว่าที่พวกเขาจะยอมรับได้ เพราะในสายตาของพวกเขาพระองค์ทรงเป็นเพียงสามัญชนธรรมดาคนหนึ่ง เป็น “ช่างไม้ ลูกนางมารีย์” (มก 6:3) แล้วจู่ๆ พวกเขาต้องมายอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นประกาศกที่พระเจ้าได้ทรงส่งมาหาพวกเขา ซึ่งเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ตรงกันข้ามกับความรู้สึกนึกคิดของพวกเขา

เหตุผลที่เป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ การเทศน์ของพระเยซูเจ้าในฐานะประกาศกทำให้ชาวเมืองนาซาเร็ธไม่พอใจในตัวพระองค์ ถ้าพระเยซูเจ้าทรงเป็นนักกีฬา นักแสดง หรือนักการเมือง พวกเขาคงไม่รู้สึกว่ากำลังถูกคุกคาม พวกเขาอาจภาคภูมิใจในตัวพระองค์เสียด้วยซ้ำไป แต่ที่พระองค์ทรงกระทำกิจการต่อหน้าพวกเขาเหมือนประกาศกคนหนึ่ง ซึ่งสามารถนำทั้งพระพรและการลงโทษจากพระเจ้ามาสู่พวกเขาได้ เราต้องเข้าใจว่าประกาศกเป็นผู้แทนของพระเจ้าและพูดในนามของพระองค์ สิ่งที่ประกาศกพูดคือความจริง บ่อยครั้งความจริงสามารถสร้างความเจ็บปวดใจให้ผู้ฟังได้เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าความจริงนั้นเกี่ยวข้องกับความบกพร่องหรือความอ่อนแอของเขา เมื่อยอมรับความจริงไม่ได้วิธีการง่ายๆ ที่หลายคนมักใช้คือ ปฏิเสธความจริงนั้น ชาวเมืองนาซาเร็ธเป็นคนประเภทนี้แหละ พวกเขาไม่กล้ายอมรับความจริง กลัวพระเยซูเจ้า และปฏิเสธพระองค์ในที่สุด พวกเขาไม่ต่างจากบรรพบุรุษของพวกเขาผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงส่งประกาศกเอเสเคียลมาหา พวกเขาเป็นประชาชนที่กบฏและทรยศต่อ

พระเจ้า ทั้งยัง “หน้าด้านและใจตื้อดิ่ง” (อสค 2:4) อีกด้วย เป็นเรื่องน่าละอายที่พวกเขาเลือกปฏิเสธพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นไม่เพียงแต่ประกาศกผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่พระบุตรของพระเจ้าอีกด้วย

ความจริงประการหนึ่งที่เราต้องยอมรับก็คือว่า เวลานี้พระเยซูเจ้ายังคงประทับอยู่ท่ามกลางเรา เหมือนที่พระองค์ประทับอยู่กับชาวเมืองนาซาเร็ธเมื่อสองพันกว่าปีที่แล้ว เพียงแต่ในรูปแบบที่แตกต่างกันเท่านั้นเอง พระองค์ตรัสกับเราผ่านทางพระคัมภีร์ที่เราได้ฟังในพิธีกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพิธีมิสซา พระองค์ทรงสอนเราผ่านทางคำสั่งสอนต่าง ๆ ของพระศาสนจักรและการเทศน์สอนของบรรดาผู้แทนของพระองค์ เราารู้สึกกลัวที่ได้ยินสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไหม? เรากลัวว่าเราจะต้องเปลี่ยนแปลงความคิดและวิถีทางในการดำเนินชีวิตหรือไม่? เราออกปัดคำสั่งสอนที่สำคัญบางอย่างของพระศาสนจักรเพียงเพราะมีเนื้อหาที่ค่อนข้างละเอียดอ่อนและอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งได้ใช่ไหม? เราพบว่าเราชอบแนวคิดทางโลกมากกว่าคำสั่งสอนของพระสันตะปาปาและบรรดาพระสังฆราชหรือเปล่า?

สังคายนาวาติกันครั้งที่สองเตือนเราว่าการทำแท้งเป็นการฆาตกรรมอย่างหนึ่ง เป็นการฆ่าคนโดยไม่มีทางสู้ กระนั้นก็ตาม หลายคนในประเทศของเราบอกว่าสิทธิที่จะเลือกมีความสำคัญมากกว่าสิทธิที่จะมีชีวิต มันเป็นสิทธิส่วนตัวของผู้หญิงที่จะทำอย่างนั้นได้ พระสันตะปาปาเตือนเราเกี่ยวกับวัฒนธรรมแห่งความตาย แต่หลายคนก็เห็นด้วยกับความคิดที่ว่ามนุษย์เป็นเจ้าของชีวิตของตน ดังนั้น เขามีสิทธิที่จะฆ่าตัวตายได้ พร้อมกับบรรดาพระสังฆราช พระสันตะปาปาสอนเราอีกว่าชีวิตมาจากพระเจ้า พระองค์คนเดียวเท่านั้นที่เป็นเจ้าแห่งชีวิต ดังนั้น โทษประหารชีวิตเป็นสิ่งที่ต้องห้าม ยกเว้นในกรณีที่ไม่มีความเลือกอื่นแล้วจริงๆ นั่นคือ ถ้าไม่ทำอาจก่อให้เกิดความพินาศอย่างใหญ่หลวงมาสู่สังคมนั้นได้ แต่นักการเมืองหลายคนยังสนับสนุนให้มีโทษประหารชีวิตและถือว่าเป็นเรื่องปรกติที่หลายประเทศทำกัน เมื่อมีปัญหาเศรษฐกิจหรือความไม่เป็นระเบียบในสังคมเกิดขึ้น นักการเมืองหลายคนมักจะตำหนิคนอพยพย้ายถิ่นฐานจากที่อื่น ทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย แต่พระศาสนจักรสอนว่าประชาชนเหล่านี้ต้องได้รับความเคารพในฐานะบุตรของพระเจ้า และพระเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่เป็นเจ้าของแผ่นดินนี้

บางคนหลงตนเองมากจนมองคนอื่นต่ำไปหมด พวกเขาถูกผู้ป่วยโรคเอดส์ พวกเขาประณามคนที่เป็มหาสยาเสพติดและเหยียดหยามชนกลุ่มน้อยและกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างจากพวกเขา แม้แต่คาทอลิกบางคนก็ยังประท้วงว่าพระศาสนจักรไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวในเรื่องการเมือง อะไรจะเกิดก็ปล่อยให้มันเกิด ทำหน้าที่ช่วยวิญญานให้รอดอย่างเดียวกัพอแล้ว พวกเขาผิดที่คิดว่าเราอาศัยอยู่ในสองโลกในเวลาเดียวกัน นั่นคือ โลกของศาสนาและโลกภายนอก แล้วสรุปเอาเองว่าศาสนาไม่ควรรุกร้าเข้าไปในกิจการของโลกภายนอก แต่ความจริงก็คือว่าเราอาศัยอยู่ในโลกอันหนึ่งอันเดียวกัน นั่นคือ โลกของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พระศาสนจักรยังเป็นอะไรบางอย่างที่มากเกินไปไหม? พอดคิดว่าไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น ถ้าเราระลึกอยู่เสมอว่าพระเยซูเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่และประทับอยู่ท่ามกลางเรา

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

พระองค์ยังคงประกาศความจริงแก่เราต่อไปผ่านทางพระคัมภีร์และคำสั่งสอนต่าง ๆ ของพระศาสนจักร เราต้องไม่กลัวที่จะเผชิญหน้ากับความจริง เพราะความจริงเท่านั้นที่จะนำเราไปสู่ชีวิตนิรันดรและทำให้เราเป็นอิสระอย่างแท้จริง **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**